

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อเย็นวันที่ ๔ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ให้นึกพุทธโธไปเต็มรถ ๆ

เราจะห่มผ้าไว้เสียก่อนมันเริ่มหนาวแล้ว ดัดสันดานมันอยู่ในป่าในเขา เราไม่เคยมีผ้าห่มนะ อยู่ในป่าในเขาหนาวขนาดไหนให้มีแค่จีวร สังฆาฏิ สบงก็นุ่งไว้ จีวรกับสังฆาฏิพับใส่กันเท่านั้นพอ ใต้เท่านั้นละ นอนไม่หลับก็ไม่นอน ไม่เคยมีผ้าห่มติดตัวนะ

(วัดโพธิสมภรณ์ได้แจ่งยอดเงินคงค้างในการสร้างพระบรมธาตุเจดีย์ ณ วัดโพธิสมภรณ์ เพื่อให้หลวงตาพิจารณาช่วยเหลือ) ปีนเรื่อย เงินมีหรือไม่มีก็ตามปีนเรื่อย เรื่องรายจ่ายให้เราตามจ่ายมันก็ไม่ไหวแหละ ทำอะไรเกินเหตุเกินผล อย่างมหาปานสร้างตึกหลังหนึ่งเท่าไร เจ้าของก็มาล้มตายลงในปัจจุบัน พอดีท่านเจ้าคุณวัดโพธิ์ก็เลยเป็นผู้รับภาระแทน ท่านไม่มีทางไหนก็วิ่งมาหาเรา ดิดหนี่เขาอยู่ ๙ ล้าน ตกลงก็เรียกว่ามาขอเรา เราก็ให้ ๙ ล้านไปเลยอย่างนั้นแหละ ครั้งก่อนดูว่า ๕ ล้านเราก็ให้ไปเลย คราวนี้มาขออีก ๙ ล้าน เราก็ให้ไปเลย แล้วคราวนี้ขออะไรอีกล่ะ

(เป็นอันเดียวกันกับที่ท่านเจ้าคุณมาขอ ให้พ่อแม่ครูจารย์ไปทอดกฐินเพื่อเจดีย์อันนี้ ในส่วนที่ยังขาดอยู่ประมาณ ๖ ล้านกว่า) นั้นแล้วเราก็มีแต่หัวล้านเท่านั้นแหละจะไหวอย่างไร เราไม่ได้สร้าง แต่เอาเงินไปช่วยคนอื่นสร้าง คนอื่นสร้างตลอดมา เราไม่เคยสร้างอะไร แต่ครั้งเป็นหนี้มหาเราๆ ให้เราไปช่วยสร้าง ๆ เป็นแต่อย่างนั้น (ขาดจำนวนนี้ครับผม ๖,๓๐๗,๙๘๕ บาท ๑๕ สตางค์ ที่สร้างไปแล้วประมาณ ๑๘ เปอร์เซนต์ อันนี้เขาถ่ายรูปมาให้ดูครับผม)

ไม่ทราบว่าจะสร้างอะไรนักหนา สร้างหัวใจไม่ยอมสร้าง เป็นบ้ากับด้านวัตถุ เราเคยพูดเสมอ พระพุทธเจ้าเลิศด้วยธรรมในหัวใจ ไม่ได้เลิศด้วยวัตถุ สวาททั้งหลายก็เหมือนกัน ท่านเลิศด้วยธรรมภายในใจ ด้วยการประกอบความเพียร ใ้อเราไปเลิศทางด้านวัตถุ อธิฐูปูนหินทรายมาก่อ เกาในที่ไม้คั้น ชัดกันอยู่ตลอดเวลาอย่างนี้ ก็ไม่พันที่จะมาควนเราอย่างนี้แหละ เราไม่ค่อยนิยมนักนะวัตถุ พูดจริงๆ มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว นิยมตั้งแต่ฟัดกิเลสให้มันขาดสะบั้นจากใจนี้จ้ะตลอดเวลา นี่ๆ จ้าอยู่ตลอดเวลาอะนี้ พูดให้มันชัดเจนนะอย่างนี้ มันอับเฉาที่ไหน ยืนเดินนั่งนอนจ้ะตลอดเวลา ไม่มีอิริยาบถอันนี้ พูดให้มันชัด ๆ นี้เราสร้างหัวใจ

สร้างอันนี้มันได้อะไร หาเกาแต่ที่ไม่คั้น ถลอกปอกเปิก เกากันไปเรื่อย โ้อ เป็นแต่อย่างนั้นละโลกทุกวันนี้ ศาสนาวัตถุไม่ใช่ศาสนธรรม เป็นศาสนาวัตถุ ยุ่งตั้งแต่วัตถุภายนอก ภายในใจไม่ได้นำเข้ามาเกี่ยวข้องนะ พระพุทธเจ้าเกี่ยวข้องพัวพันอยู่กับหัวใจต่างหาก นี่พวกเรามันเก่งกว่าครู หาเกาในที่ไม้คั้น ถลอกปอกเปิกไปหมดเลย พูด

ตรงไหนชัดตรงนั้น ๆ ชัดหูคน แต่ไม่ชัดธรรม ที่เราพูดไม่ชัด นี่ก็ฟาดกิเลสขาดสะบั้น ออกจากใจ จำมาได้ ๕๖-๕๗ ปี พูดให้มันชัดเจนเสีย วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ นับมา ชี นั่นละกิเลสขาดสะบั้นออกจากใจโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือ จิตจำตั้งแต่บัดนั้นมา ไม่ปรากฏกิเลสตัวไหนเท่าเม็ดหินเม็ดทรายที่เข้ามาผ่านให้ได้ชำระกันอีก ไม่เคยมี พูดให้ มันชัดเจนอย่างนี้ นี่ละชำระใจเป็นอย่างนั้นนะ นี่เกาตั้งแต่ภายนอก เกาในที่ไม้คั้น นี่ไม่ เกา ที่ไม้คั้นไม้เกา มันคั้นตรงไหนชัดตรงนั้นเลย

เพราะฉะนั้นการประกอบความเพียร ใครมายุงเราไม่ได้นะ เราไปแต่เราคนเดียว ตั้งแต่ฟังเทศน์ของหลวงปู่มั่นเสร็จเรียบร้อยแล้ว เป็นที่ลงใจแล้วนี่ฟัดกันเลย เชี่ยว ประกอบความเพียรไปองค์เดียว ๆ ตลอด ตกนรกทั้งเป็นอยู่ ๙ ปี ที่ฟัดกับกิเลส ไม่มีงานใดเข้ามาแทรกเลย มีแต่งานฆากิเลสอย่างเดียว ตั้งแต่ตื่นนอนจนค่ำ ๆ งานใด ไม่ให้มี ไปหาอยู่แต่ในป่าในเขาคัดเดียว ไม่ได้มีการมีงานใดเลย ไม่เอา ไม่เอาทั้งนั้น นี่มันนิสัยอย่างนี้ ว่าอะไรเป็นอันนั้น ไม่เคยมีอะไรเข้ามาแทรก ว่าอะไรเป็นอันนั้น จริง ตลอด ๆ

การประกอบความเพียร ก็ตั้งแต่ฟังเทศน์พ่อแม่ครูจารย์อย่างถึงใจแล้วก็ เอาละ ที่นี้ ตั้งแต่นั้นไปเป็นนรกทั้งเป็นไปเลย เอ้าเป็นก็เป็น ตายก็ตาย ไม่มีคำว่าถอยกัน ระหว่างกิเลสกับธรรมฟัดกัน ไปองค์เดียว ๆ ตลอด ป่าช้ำอยู่กับเรา ได้หาป่าช้ำที่ไหนล่ะ ป่าช้ำอยู่กับเรา เป็นกับตายจะรู้ที่ใจ ชัดกันเลย เป็นเวลา ๙ ปี เห็นไหมล่ะ เราเอา จริงจังอย่างนั้นนะ ฟัดกับกิเลส หลังจากฟังเทศน์อย่างถึงใจจากพ่อแม่ครูจารย์มั่นเรา ไปแล้ว ชัดกันอยู่ถึง ๙ ปี ไม่ใช่เล่น ๆ นะ ไปคนเดียว ๆ ตลอดเลย

งานไม่ให้มี มีไม่ได้ เราไม่เคยมีงานอะไรเข้ามาแทรก งานจับนั้นจับนี้ ทำนั้นทำ นี้เพื่อแก้รำคาญการภาวนา ไม่มี ไม่ให้มีอะไรมาแก้รำคาญเพื่อหาทางออกให้กิเลส เหยียบหัวใจไม่มี มีแต่ฟัดกันตลอด ๆ เลย เราทำมาอย่างนั้น เพราะนิสัยเรานั้นจริง จริง ๆ ว่าอะไรจริงทั้งนั้น ฟัดกับกิเลสก็จริงตลอดเลย ไม่มีงานใด ไปคนเดียว ๆ ป่าช้ำ อยู่กับเราเท่านั้นละ ชัดกันเลย

เก้าปี ตั้งแต่วันออก ได้ ๗ พรรษามาฟังเทศน์ท่าน จนกระทั่ง ๑๖ พรรษา ๙ กับ ๗ เป็น ๑๖ ปี นี่ละกิเลสได้ม้วนเสื่อลง ในวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ วันนั้นเป็นวัน กิเลสม้วนเสื่อขาดสะบั้นลงหลังวัดดอยธรรมเจียร เวลา ๕ ทุ่มพอดี พอเสร็จเรียบร้อย แล้ว เราดูนาฬิกา เสร็จเรียบร้อยคือเหมือนฟ้าดินถล่ม มันรุนแรงมากระหว่างกิเลสกับ ธรรมขาดสะบั้นจากกันนี้ประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่ม กระเทือน ตัวเรานี้จนพุ่งเลยเชียว นี่ละ เหมือนฟ้าดินถล่มมันอยู่ภายในกาย ไม่ได้อยู่ดินฟ้าอากาศ เขาก็เป็นของเขารธรรมดา

แต่กายกับจิตเวลากิเลสได้ขาดจากกันนี้รุนแรงมากสำหรับเรานะ พุงเลยเขียว ร่างกายนี้กระเด็นขึ้นเลยเขียว โถ ขนาดนี้เขียวเหรอ

ตั้งแต่นั้นมาเจียบเลยกิเลส ไม่ปรากฏว่าได้ฆ่ากิเลสตัวใดอีก หมดโดยสิ้นเชิง นั่นจึงเรียกว่าหมด หายสงสัย สนุทธิฎุโก ชั้นสุดยอดตัดตลिनกันในเวลานั้น ตั้งแต่บัดนั้นมาเป็นเวลา ๕๖-๕๗ ปีนี้แล้วมั่ง กับกิเลสตัวนี้ ไม่มีอะไรเข้ามาผ่านในใจดวงนี้ ส่วนกิริยาอาการนี้เหมือนโลกทั่วๆ ไป มันอยู่ในท่ามกลางโลกธรรม ร่างกาย กิริยาอาการแสดงยังงี้ๆ ควรดีก็ได้ ควรชมก็ชมได้ เพราะอยู่ในท่ามกลางโลกธรรม กิริยาอาการของร่างกายเป็นสมมุติด้วยกัน เห็นกัน รู้กัน ได้ยินกัน ตักันได้ ชมกันได้ แต่ส่วนจิตใจนั้นหมดโดยสิ้นเชิงตั้งแต่บัดนั้น ไม่มีอะไรที่จะไปตำหนิติเตียนได้เลย พุดฟังให้ชัดเสีย กิริยานี้ดีได้ชมได้ เขาไม่พอใจเขาก็ดี เขาพอใจเขาก็ชม เป็นเรื่องลมปากต่างหาก ไม่ใช่เรื่องจิตใจโดยเฉพาะ

โถ ฆ่ากิเลสของง่ายเมื่อไร ไม่มีอะไรจะทุกข์มากยิ่งกว่าการฆ่ากิเลส งานการทั้งหมดเราประมวลมาแล้ว งานฆ่ากิเลสเป็นอันดับหนึ่ง ไม่มีงานใดที่จะหนักมากยิ่งกว่างานฆ่ากิเลส หนักมากจริงๆ พอได้ขาดสะบั้นลงไป ท่านเรียกว่า วุสิต พุทธมจรรย์ คือกิเลสมันสิ้นเวลานั้นหมด ตั้งแต่นั้นมาไม่ปรากฏว่าได้ฆ่ากิเลสตัวใด ชำระกิเลสตัวใด ไม่มีเลย เจียบเลย นั่นจึงว่า วุสิต ภายในจิตใจหมด เรื่องการติการชม ติไม่ถึง ชมไม่ถึง ชมก็ชมอะไร คำว่าชมว่าดีๆ ไม่ดีเท่าธรรมชาตินั้น ธรรมชาตินั้นเลิศเลอยิ่งกว่าอะไร ไปชมก็ชมแค่นี้ ไปตำหนิก็ตำหนิอยู่ต่ำๆ ชมก็ชมอยู่ต่ำๆ ไม่ได้เลิศเลอเหมือนธรรมชาติที่ถูกชมนั้น ที่ถูกชมนั้นเลิศเลอสุดยอดแล้ว จึงรับอะไรไม่ได้ คำติคำชมอยู่ใต้ทั้งนั้น มันตกออกไปของมันเอง ธรรมชาตินั้นพอ ใครจะชมไม่ชมก็เท่านั้นแหละ

การฆ่ากิเลสหนักมาก เรายอมรับว่าหนักมากที่สุด งานการของเราที่ดำเนินมานี้ยังไม่เคยเห็นงานใดที่จะหนักมากยิ่งกว่างานฆ่ากิเลส ทางร่างกายก็เหมือนกัน ร่างกายนี้ดูเหมือนพรรษา ๑๑ หนักมากที่สุด พรรษา ๑๑ เราไม่ลืมนั่งตลอดรุ่งๆ จนกันแตกหนักทั้งร่างกายหนักทั้งจิตใจ กลางวันไม่นอน ไม่นอนเลย ถ้ามันง่วงนอนก็อาบน้ำเสียไม่อย่างนั้นเข้าป่าเสีย คือตั้งสัจจะอธิษฐานไว้ในพรรษา ไม่ยอมนอนกลางวัน เว้นแต่คืนไหนเราได้นั่งตลอดรุ่ง คือนั้นตอนกลางวันนอนพักให้ ถ้าไม่ได้นั่งตลอดรุ่งหรือไม่ได้ทำความเพียรตลอดรุ่งแล้ว กลางวันไม่นอน คือตั้งสัจจะไว้เลย ว่ายังงี้เป็นอย่างนั้น

เราถ้าพุดถึงเรื่องสัจจะนี้จริงมากที่สุด เจ้าของเองก็ข้ามไม่ได้สัจจะของเจ้าของ ถ้างตั้งจุดไหนถ้าไม่เหนือกว่านี้ลบล้างไม่ได้ ต้องให้เหนือกว่านี้ ลบล้างอันเท่านี้ได้ ถ้าไม่เหนือลบล้างไม่ได้ นั่นละคำสัตย์ เอาจริงเอาจังมากที่สุด นิสัยนี้รู้สึกว่ามันจะผิดคนทั้งหลายอยู่มากสำหรับนิสัยเรา คือความจริงนี้ละสำคัญมาก เด่นมากความจริง เจ้าของ

ไม่กล้ำกลาย คำสัตย์คำจริงเจ้าของได้ตั้งไว้ยังงี้แล้วไม่กล้ำกลาย ถ้าความจริงอันนี้ไม่เหมือนกัน ถ้าความจริงอันนั้นเหนือกว่าอันนี้ ลบล้างอันนี้ออกได้ ถ้าเสมอกันลบล้างไม่ได้ เป็นคำสัตย์คำจริง เอาอย่างนั้นจริง ๆ

ทำความเพียรมานี้พรรษาที่ ๑๑ เป็นพรรษาที่หนักมากที่สุด ในบรรดาความเพียรที่เกี่ยวกับร่างกายและจิตใจไปด้วยกัน ร่างกายนี้ก็นั่งเสียดจนกันแตก ไม่ทราบว่าเป็น คืบ นั่งตลอดรุ่ง ๆ กันแตก ที่แรกมันออกร้อนนะกัน ไม่ใช่มันแตกทีเดียว นั่งไปที่แรกมันออกร้อน พอออกร้อนมากๆ พอคืบต่อไป ความออกร้อนนี้มันจะแผดเข้าไป มันก็ทำให้พอง ให้กันพอง ทีนี้เรานั่งไม่หยุดละซี ต่อจากพองแล้วมันก็แตก จากแตกแล้วก็เลอะ นี่ละมันแตกเพราะเหตุนี้เอง

มันค่อยเลื่อนของมันไป ทีแรกออกร้อนก่อน ไม่แตก นั่งตลอดรุ่ง ออกร้อนกันเหมือนไฟลน ออกร้อนหนักเข้าๆ มันก็พอง จากพองมันก็แตก จากแตกมันก็เลอะ เพราะนั่งตลอดรุ่งไม่ถอย จนกันแตก ทำความเพียร เพราะฉะนั้นจึงกล้าพูดได้ทุกอย่างตามที่เราได้ทำมา ไม่มีคำว่าแยกแยะไปไหนจากหลักความจริงที่เราได้ทำมา เราทำอย่างนั้น

ทำความเพียรตั้งแต่นั้นไป เรายังไม่เคยได้ตำหนิเลยว่าเราย่อหย่อนความเพียร ตอนไหน ตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลาน มันก็บีนของมันเต็มกำลัง ตอนนั้นล้มลุกคลุกคลาน ยังไม่ได้หลักได้เกณฑ์ มันก็บีนของมันเต็มเหนียว พอได้หลักได้เกณฑ์มันก็ยังบีนหนักเข้าๆ ยิ่งจิตมีหลักมีเกณฑ์เท่าไรก็เลยไม่นอน สุดท้ายต้องบังคับให้นอน กลางคืนกลางวัน ไม่เช่นนั้นมันจะไม่นอน มันหมุนขนาดนั้นละความเพียร ถึงเวลาจิตที่มันหมุนเข้าสู่ธรรมแล้ว ยังไงมันก็ไม่ถอย ตายเอาดาบหน้าเลย ที่จะให้ถอยมาไม่มี นี่ละจิตที่มันได้หลักได้เกณฑ์ เหมือนวานิปพานอยู่ชั่วเอี่ยมๆ นี่ละรุนแรงมากนะความเพียร ต้องได้บังคับ

บังคับให้นอนก็บังคับเฉยๆ ไม่ได้นะ คือจิตนี้มันจะพุ่ง พุ่งต่อความเพียรตลอด ต้องบังคับด้วยพุทโธตั้งเคยพูด เอาพุทโธมาบังคับ คือเวลาเราห้ามไม่ให้มันหมุนต่อความเพียรอันนี้มันรุนแรง เราต้องเอาพุทโธมา เอาพุทโธมาตั้งก็แล้วก็นึกพุทโธๆ ให้จิตติดอยู่กับพุทโธ ไม่ให้ออก คือมันพุ่งๆ นะ อำนาจของสติปัญญาที่มันรุนแรง มันรุนแรงมาก เราจะห้ามเฉยๆ ห้ามไม่อยู่ ต้องเอาพุทโธมาห้าม พุทโธมาห้ามยังงี้ ให้อยู่กับพุทโธคำเดียว ทั้งๆ ที่พุทโธเราตั้งเป็นรากเป็นฐานเบื้องต้น ครั้นต่อมา ตอนท้ายๆ นี้พุทโธต้องมาเป็นหลักอีก ตั้งพุทโธไว้แล้วก็พุทโธๆ ถ้าผลไม่ได้นะ ปับออกแล้ว พุ่งออกแล้ว จับพุทโธให้แน่นๆ ก็ค่อยสงบลงๆ

พอได้พุทโธให้จับอยู่กับพุทโธ ไมให้้ออก พุทโธแล้วแน่ว พอจิตรวมสงบแน่วลง ด้วยพุทโธแล้วนี้เหมือนถอดเสื้อถอดหนามนะ การงานทั้งหลายที่หมุนตัวเป็นเกลียว อยู่ นั่นนะ สติปัญญาพึดกับกิเลส นั้น มาเข้าพุทโธแล้วหยุดนิ่งเลย ที่นี้จิตก็แน่วลง เหมือนถอดเสื้อถอดหนาม ได้กำลังพอสมควรแล้ว แต่ต้องได้บังคับเอานะ ไม่งั้นมัน จะพุ่งออกทางด้านสติปัญญา ต้องบังคับไว้ จนกระทั่งมันได้พอตัว เอาละสมควรที่จะ พึดเหวี่ยงกันได้แล้ว ได้กำลังทางพักตัวพอสมควรแล้ว พอปล่อยดีดผิงเลย พุง ๆ มันจะ ตายจริง ๆ กลับมาพุทโธ

เอาพุทโธเท่านั้นรั้งเอาไว้ ไม่งั้นเอาไว้ไม่อยู่ เอาอะไรมารั้งก็ไม่อยู่ ถ้าลง สติปัญญาขั้นนี้ได้ออกแล้วรั้งไม่อยู่ นี่เคยรั้งแล้ว ไม่มีวิธีใดที่จะรั้งอยู่ มารั้งกันกับพุทโธ เอาพุทโธจับติดกับไมให้้ออก พุทโธ ๆ อยู่ที่นี่ละ เดี่ยวก็แน่ว สงบ สงบแน่วแล้วก็เหมือน ถอดเสื้อถอดหนาม กำลังวังชากระปรี้กระเปร่าขึ้นมาเต็มที่ พอเห็นว่าสมควรแล้วก็ ปล่อย พอปล่อยนี้ก็พุ่งเลยเชียว มันก็ได้กำลังอีกทางด้านสติปัญญา เพราะมีดก็กลับ หิน เรียบร้อยแล้ว เจ้าของก็ได้พักผ่อนมีกำลังวังชา ที่นี้ฟาดกิเลสขาดสะบั้น ๆ ต่างกันนะ เวลามันเต็มที่แล้วต้องเข้ามาพัก ๆ

นี่ละนักปฏิบัติ นี่เราผ่านมาแล้ว ได้พูดเต็มตามที่เราเป็นมา ต้องได้พักด้วยพุท โธ เวลาสติปัญญามันพุ่งมาก ๆ นี่ ต้องเอาพุทโธมัดเอาไว้ ให้อยู่กับพุทโธ ๆ ๆ วันนี้พัก ไว้ก่อน พุทโธ พักไว้ก่อน มีอะไรจะค่อยพูดกันอะไร ๆ ก็ให้พูดกัน

(คณะศรัทธาจากสมุทรสาครร่วมทำบุญ) โอ้ มาหลายแห่งหลายหนนะวันนี้ ไป ทอดกฐินวัดไหน ๆ มาไม่รู้วันนี้เต็มไปหมด ไปทอดวัดไหนมั่ง ๆ เอาบุญเอากุศลเอาเสีย ให้เต็มเหนี่ยว เวลาตื่นกับโลกมันก็ตื่นเต็มเหนี่ยว เลยเต็มเหนี่ยวจนจะตายก็มี เข้าใจ ไหม นอนไม่หลับ มันตื่นเต็มเหนี่ยว เลยเหนี่ยวไปเลยจนนอนไม่หลับ มันจะเป็นบ้า นี่ เราตื่นกับบุญกุศล เอ้าตื่นลองดู บุญกุศลจะพาคนเป็นบ้าให้เห็นเสียที่ พระพุทธเจ้า สรรณ คัจฉามิ ของพวกเราไม่เห็นเป็นบ้า สงฆ์ สรรณ คัจฉามิ ของพวกเราไม่เห็นท่าน เป็นบ้า ท่านสอนโลก พวกเรานี้มันไม่มี สรรณ คัจฉามิ ของตัวเอง มีแต่บ้าเต็มบ้านเต็ม เมือง ใช้ไม่ได้นะ เอาพุทโธเข้ามายึดเกาะซิ วันนี้มามาก นุ่นเต็มไปหมดเลย

วันนี้ไปสกลนครก็แน่นอยู่ที่วัดสุทธาวาส เต็มไปหมด มาทอดกฐินทั้งนั้น กฐิน วัดนั้นวัดนี้แล้วก็มาวัดสุทธาวาส ทอดวัดนั้นวัดนี้แล้วก็มา วัดนั้นวัดนี้แล้วก็มา พอตีเรา ไปเป็นจังหวัดที่กำลังรวมตัวมา เต็มวัด มาถามแล้ว ไปทอดกฐินทางนั้นมาทางนี้มา ๆ ไม่ใช่มาทางเดียวกัน เต็มวัด ไปกราบพ่อแม่ครูจารย์ที่พิพิธภักข์วันนี้ เต็มเลย วัด สุทธาวาสเต็มหมดวันนี้คน มาจากกฐินที่นั่นที่นี้ ๆ มารวมกันอยู่เวลานั้นเต็มหมดเลย

มาจากจังหวัดไต่บั้งละ (สมุทรสาครคะ) สมุทรสาคร เมืองอุดรแตกนะ สมุทรสาครมาเหยียบ เมืองอุดรแตกคราวนี้ละ ตั้งแต่ตั้งเมืองอุดรมา เมืองอุดรไม่เคยแตกให้เห็นเสียทีนะ หลวงตาบัวเป็นคนเมืองอุดรจะตั้งรับ เอาให้เมืองสมุทรสาครแตกกลับบ้าน พอเสร็จจากนี้จะต้องกลับบ้าน กลับไปที่อื่นไม่ได้ เอาตรงนี้ละ

บรรดาพี่น้องทั้งหลายมาตักดวงเอาบุญเอากุศลในวันนี้ ทอดกฐินนะ ได้บุญกุศลเต็มหัวใจแล้วไปเบาหวิวเลย ไม่ต้องวิ่งต้องเดินละ รถเขาวิ่งเอง เรานั่งบนรถยนต์ เรานั่งพุทโธไปนะ ให้พุทโธสบายๆ เย็นสบาย ได้พุทโธเต็มหัวใจเรา ไปเบาหวิวเลย นี้มาครบกันหมดแล้วนะ หรือกำลังมา (กำลังมาเรื่อยๆ ครับ กำลังมาครับ) สมุทรสาคร หรือว่าจังหวัดไหนบ้างมารวมกัน (สมุทรสงครามด้วย) สมุทรสาคร สมุทรสงคราม อยู่แถวนั้น เราไปหมดแล้วแหละ ดูเหมือนว่าจะไปเทศน์หมด สมุทรสาครก็เทศน์ สมุทรสงครามก็เทศน์ จังหวัดไหนเทศน์หมดเลย ทั่วประเทศไทย เราเทศน์ทั้งนั้นละ สมุทรสาครก็ไปเทศน์มาที่สนามใหญ่เขา

ถ้าเป็นสมบัติเงินทองแล้วทางภาคอีสานนี้จน ต้องให้ทางภาคอื่นมาหนุนๆ เช่นอย่างกฐินนี้มีแต่ภาคอื่นๆ มาช่วยหนุนทางภาคอีสาน ภาคอีสานจนด้วยเงินทองข้าวของ แต่ธรรมนี้ค่อนข้างจะดีอยู่ คำว่าค่อนข้างจะดีคือมีหัวหน้า ทางภาคอีสานมีหัวหน้า หัวหน้าคือกรรมฐาน กรรมฐานมีอยู่ทุกแห่งทุกหน ครูบาอาจารย์ทั้งหลายมีรากฐานอยู่ทางภาคอีสาน หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น นี้จะกระจายวงกรรมฐานครูบาอาจารย์ทั้งหลาย ออก จึงมีครูบาอาจารย์อยู่ทั่วๆ ไป ทางภาคอีสานค่อนข้างดีอยู่ เพราะมีครูบาอาจารย์คอยแนะนำสั่งสอนอยู่เรื่อยๆ

ประชาชนที่มีพระอยู่ตามวัดต่างๆ ในวงกรรมฐาน ยังพอรู้จักเคียงสาอะไรกันบ้าง ถ้าอยู่นอกๆ ไปอย่างนั้นก็เลอะเทอะเหมือนกัน ถ้าอยู่ใกล้วัด วัดที่ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมันเกรงใจท่านนี่นะ ไม่กล้าเฟ้นพานๆ นัก ผิดกันนะ ไปเฟ้นพานไม่ได้ท่านเขกเอาเข้าใจไหมละ ก็มีแต่ลูกศิษย์ของท่าน มีใครมาประกาศตนว่าเป็นอาจารย์ของท่านละ ก็มีแต่ลูกศิษย์ของท่าน ท่านก็เขกได้ละซี ถ้าแก้งก้างๆ แล้วท่านเขกเอาๆ ลูกศิษย์กรรมฐานจึงรู้สึกว่เรียบร้อยอยู่

วัดป่าบ้านตาดตั้งอยู่ณะดั่งทั่วประเทศไทย บริเวณที่คนเข้ามาเกี่ยวข้องก็มีแค่บริเวณศาลาเท่านั้นแหละ คือไม่ให้เข้าไปข้างใน ข้างในเป็นบริเวณพระทำความเพียร คนจะมาได้แค่นี้ มารอบๆ บริเวณศาลานี้ก็ออกๆ ข้างในเป็นบริเวณที่พระท่านทำความเพียร ในป่านี้เป็นทำเลของท่าน เราห้ามเข้าๆ ทั้งหมดเลย พระวัดนี้ไม่น้อยนะ ตั้ง ๕๐ กว่า เราทำได้เท่านั้น ถ้าจะรับมากกว่านั้นยิ่งมาก แต่รับได้เท่านั้น นี้ก็ตั้ง ๕๘ องค์อยู่ในวัดนี้เวลานี้ และยังเข้ามาเรื่อยๆ

เนื้อที่ของวัดนี้ดูเหมือนจะเป็น ๓๐๐ ไร่กว่า คืออันนี้มัน ๑๖๐ ไร่กว่า อยู่ข้างนอกก็ ๑๖๐ ไร่กว่า เป็น ๓๐๐ ไร่กว่า วัดนี้กว้างอยู่ พระมียู่ทั่วไป ข้างนอกก็มี ข้างนอกสงฆ์ดี พระท่านอยู่ทางโน้น มีเยอะนะ ข้างนอกนี้ทำเลนนี้ก็ไปให้คนเสีย สร้างเข้าไปข้างในเป็นทำเลของพระทั้งหมด ข้างในวัดนี้เป็นของพระทั้งนั้น บริเวณจากศาลานี้เข้าไปเป็นทำเลของพระทำความเพียรทั้งนั้นแหละ

มาวัดป่าบ้านตาดจะเห็นแค่ศาลานะ ไม่ได้เห็นลึกเข้าไป คือลึกเข้าไปเป็นป่า เป็นทำเลพระท่านภาวนา จากบริเวณศาลานี้เข้าไปเป็นทำเลภาวนาทั้งนั้น เราไม่ให้ใครเข้าไป เป็นทำเลท่านเดินจงกรม ท่านนั่งสมาธิภาวนา ทางจงกรมเป็นแถวเลย ท่านอยู่ในป่า ท่านภาวนา ข้างนอกนี้สำหรับรับแขก มาถึงแค่ศาลา บริเวณนี้ออกๆ ไม่ให้เข้าไปข้างใน ถ้าเป็นกรณีพิเศษ พระท่านก็นำไปเอง ไปดู ถ้าไม่ใช่พิเศษก็ไม่ให้เข้า

วันนี้ท่านทั้งหลายมาบำเพ็ญกองการกุศล ตั้งแต่ตื่นนอน ตั้งแต่ความดำริเกิดขึ้น เป็นกุศลเรื่อย ๆ มา ดำริว่าจะไปทำบุญวัดนั้นวัดนี้ นั่นละบุญกุศลเกิดขึ้นจากใจตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งบัดนี้ สร้างกุศลภายในจิตใจ เจตนาเป็นกุศลมาตลอด นี้ได้แสดงออกมาเป็นการถวายกิริยา แสดงในวันนี้ จากการดำริคิดไว้มาหลายวัน อันนี้เป็นกุศลมาก พี่น้องทั้งหลายมาได้บุญได้กุศลเต็มหัวใจ

ให้กลับกันด้วยความสวัสดิ แต่อย่าลืมพุทโธ ในรถคันหนึ่ง ๆ นั้นไม่เคยมีพุทโธติดรถ วันนี้ให้พุทโธเต็มรถ หัวใจดวงใดก็ให้นึกพุทโธ ๆ หรือธัมโม หรือสังโฆก็ได้ ให้เต็มรถไปวันนี้ รถคันนี้มันว่างมานานแสนนาน ไม่เคยมีพุทโธ ธัมโม สังโฆติดเลย วันนี้ให้พุทโธ ธัมโม สังโฆ บทใดก็ตามติดรถไป ให้เต็มรถเลยนะวันนี้ บรรทุกธรรมติดรถไปเลย ให้เต็มรถ อย่าชี้เกียจ ใครไปนี้ให้นึกพุทโธไปเต็มรถ ๆ ไปเลย รถคันนี้ว่างมานาน หัวใจพี่น้องทั้งหลายก็ว่างมานาน วันนี้หัวใจให้เต็มด้วยพุทโธ หรือธัมโม หรือสังโฆ รถก็ให้เต็มด้วยคนที่มีพุทโธ ธัมโม สังโฆนะ เข้าใจแล้วหรือ ต่อไปนี้จะให้พร

พูดท้ายเทศน์

จิตไม่มีหลักยึด จิตไขว่คว้า ไม่มีหลักยึด จิตไขว่คว้า ไม่มีกฎเกณฑ์ เหมือนว่าเชือกขาดบนอากาศ ว่าวเชือกขาดบนอากาศนี้ไขว่คว้าหัวปักลงมา จิตใจที่ไม่มีหลักยึดคือธรรมก็เหมือนกัน ไม่มีหลักยึดแล้วจิตมันไขว่คว้า หัวปักลงเหมือนว่าเชือกขาดบนอากาศ เป็นอย่างนั้น จึงควรให้มีหลักยึดให้ตึ้นักปฏิบัติเรา ไม่มีธรรมเลยว่าเป็นชาวพุทธ ๆ ทาธรรมภายในใจพอเป็นหลักยึดไม่มี เสียตรงนี้ละ ให้มีหลักยึดซิ

พระเราอยู่เงียบข้างใน ไม่ให้มาวุ่นกับใคร ให้มาแต่ผู้ต้อนรับแขกคนพอประมาณ ท่านจัดกันไว้ ให้มาต้อนรับแขกคนพอประมาณ นอกนั้นไม่ให้ออกมาคุย

ท่านภาวนาของท่าน เราก็เห็นใจท่านเหมือนกัน เวลาที่แขกคนมาหลายๆ ก็ไม่พ้นที่พระจะได้ออกมาต้อนรับ มามากมาน้อยพอสมควรแก่แขกคนจะมา จะจัดยังไงต่ออย่างไร พระท่านจะจัดกันออกมา มาดูแลครีว มีประจำไว้ ๒ องค์ในครีว เวลาคนมีมากก็ออกมาช่วยกัน จัดนั่นจัดนี่ เสร็จแล้วท่านก็เข้าภาวนาของท่าน

วัดนี้เป็นวัดที่สงบมาก เราสวณทางด้านจิตตภาวนา ไม่ให้อ่อนลงเลย ไม่ให้อ่อน มากขนาดไหนก็ให้มีการประพฤติปฏิบัติทางจิตตภาวนาเสมอกันหมด ถูทางความสงบสงัดเพื่อความพากเพียรเป็นสำคัญกว่าเรื่องอื่นๆ เพราะฉะนั้นวัดนี้จึงไม่ค่อยมีพระมาจู้จ้าน อยู่ข้างในหมดเลย เราจะให้ออกมาแต่ที่จำเป็นๆ ที่ควรจะมาจัดนั่นจัดนี่ดูแล ท่านจะจัดกันออกมา นอกนั้นไม่ให้ ออก ให้อยู่ภาวนาภายใน

จิตนี้เวลาภาวนาดีๆ มันของง่ายเมื่อไร ใครไม่เคยเห็นความอัศจรรย์ในโลกนี้ ถ้าไม่ได้ภาวนาจนกระทั่งวันตายก็ไม่มีทางจะรู้จะเห็น ความอัศจรรย์อยู่ที่ใจนะ เพราะความทุกข์มันหดทุกขอยู่ที่ใจมาตลอดแล้ว ส่วนสุขบรมสุขนี้ยังไม่เคยมี ต้องมีด้วยอรรถด้วยธรรม ได้แก่จิตตภาวนา จิตตภาวนานี้สำคัญมาก เวลาได้ออกกระจำนี่แล้วจำไปหมดเลย จิตนี้ของง่ายเหลือ ที่มีแต่ดำก่าตาที่มีแต่เรื่องกิเลสปกคลุมเอาไว้ พอเปิดกิเลสออกมาน้อยจะค่อยส่งแสงสว่างออกๆ เปิดจำออกหมดเลย เปิดกิเลสออกหมด จำเลย

จิตสว่างอยู่แล้วตามหลักธรรมชาติของตน มีแต่เครื่องปิดบัง ปิดบังหุ้มห่อไว้ มองอะไรก็ไม่เห็น แต่พอเปิดอันนี้ออกด้วยจิตตภาวนาชำระจิตใจ จิตจะสว่างไสวออกมาๆ ออกมานี้จำไปหมดเลย นั่น ให้พากันจำเอาละ เรื่องภาวนาไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย คนไม่เคยภาวนาก็ไม่เห็นอะไรเป็นของอัศจรรย์ นอกจากผลหมากรากไม้ มะขามป้อม สมอ คว้ามับๆ เหมือนลิงเท่านั้นเอง ส่วนอรรถส่วนธรรมนี้ไม่รู้ คว้ามไม่ถูกและไม่คว้าม

ผู้ทรงอรรถทรงธรรมท่านคว้ามแต่อรรถแต่ธรรม สิ่งเหล่านั้นท่านไม่ยุ่ง พอพูดอย่างนี้ก็มาสัมผัสกับอีกคนหนึ่ง แกมาพูดมีลักษณะเป็นนิสัยอย่างนั้นละ แกเป็นนิสัยอย่างนั้นมา เอมะขามป้อม สมอมาเต็มกระสอบนะ กิกๆ มา มาจอดกิกนี้เลย พอตีเราลงมาจากนั้น เราก็มาถึงนี่พอดี มาถึงระยะเดียวกันกับรถแกมาจอด แกก็ไม่รู้ว่าเป็นใคร พอเรามานั้น เขาก็ลงรถกิก นี่มะขามป้อม สมอ จะให้เอาลงไหน แกพูดแบบคึกคักอย่างนี้ละ ตามนิสัยของแก ไม่ระวัง เพราะแกก็ไม่รู้ว่าพระนี่เป็นพระมาจากไหน เป็นใคร

เราก็มีเครื่องต้อนรับไว้เรียบร้อยแล้ว ต้อนรับกิริยาอย่างนั้น มะขามป้อมสมอนี้ จะเอาลงไว้ที่ไหนแกว่างั้น คึกคัก เราก็ตอบ นุ่นเอาไว้โรงปอบ ตอรับกันนะ นุ่นเอาไว้โรงปอบ โรงปอบไหนแกว่า นี่โรงปอบมะขามป้อม สมอ เราว่างั้น ตอนบ้ายๆ ปอบจะมา แกดูเรา เราเดินเฉยไปเลย พุดเท่านั้นละ ไม่พุดมาก คือตอนบ้ายๆ ปอบ

มะขามป้อมสมอจะมาที่นั่น พอว่า แกก็ดูเรา ดูเราก็เฉยไปเลย กลับมาหายเงียบ เห็นแต่มะขามป้อมสมอ อยู่ที่ครัวไฟ แกว่านี่มะขามป้อมสมอจะให้เอาลงไหน คึกคักนะ นุ่นเอาไวโรงปอบเราว่างั้น ตอปรับกันเข้าใจไหม เราก็ทำทำเฉยเหมือนหลวงพ่อหลวงตา เขาไม่รู้ว่าเราเป็นใคร

เขาถามคึกคักมาอย่างนั้น เราก็ตอบแบบคึกคักเหมือนกัน มะขามป้อมสมอนี้จะเอาไว้ที่ไหน แกว่างั้น คึกคักขึ้นมา นุ่นเอาไวโรงปอบเราว่างั้น โรงปอบที่ไหนแกดูเรอีก นั้นปอบมะขามป้อมสมอนั้นแหละ ตอนบ่ายปอบจะมาที่นั่น แกย้งจ้องเรานะ ย้งจ้องตอนบ่ายปอบจะมาที่โรงนี้ แกก็ดูเรา พอพูดแล้วเราหนีเลยไปเลยเฉย กลับมาไม่เห็นแก เห็นแต่มะขามป้อมสมอ แกอาจจะเอาไปคิดอยู่นะ เอ้ หลวงตานี้มายังไงนะ แกไม่รู้ ว่าเราเป็นสมภารวัด สมภารวัดนี้มันมียาอยู่เต็มยามอันนี้ ควรจะออกขนานไหน ควรจะออกแกย้งไง ๆ มันเต็มยาม เข้าใจไหมละ

พอออกมาแ่งนี้มันก็รับแ่งนี้ปั๊บ ๆ อย่างที่ว่ามะขามป้อมสมอจะเอาลงไหน โน่นโรงปอบ เนะ แกกั้นแล้ว โรงปอบที่ไหน นุ่น แกกึ่งง นั้นละโรงปอบ ตอนบ่ายปอบจะมาที่นี้ แกย้งงงนะ ว่าตอนบ่ายปอบจะมาที่นั่น แกย้งงง พอเราพูดแล้ว เราเดินเฉยไปเลย แกก็มองดูเรา แกก็ชนมะขามป้อมสมอลง พอเรากลับมาจากน้ำบ่อ หายแล้ว เห็นแต่มะขามป้อมสมออยู่โรงปอบ พูดอย่างนั้นก็พูดนะ เฉย

เวลาจะใช้แบบนี้กริยาทำทางต้องเปลี่ยนหมด มันมียาอันนี้เต็มตัวมานี้เข้าใจไหม สะพายเต็มยามมานี้ ควรจะออกไม่ไหน ๆ มันจะออกของมัน ออกแบบเฉย ๆ แบบงงงันก็มี ไม่เคยออก ออก ๆ แล้วแต่มันควรจะออกแบบไหน ออกได้ทั้งนั้น แบบเฉยด้วยนะ ไม่ได้ใช้กริยาอย่างนี้ เวลานี้จะใช้แบบนี้ ปั๊บบอกแบบนี้เลย ออกแบบนี้เฉยเลย เขากึ่งงงงชิ หือ หลวงตานี้มาจากไหน เขาคงจะว่า จากไหนก็โคตรพ้อโคตรแม่มีงถามหาอะไร เข้าใจไหม ภูก็มีโคตรมีแซ่เหมือนมีง มีงมาถามหาอะไร เป็นอย่างนั้นละ จิงขบขัน ขบขันจิง ๆ

กริยาที่จะใช้กับคน มันหากมีของมัน เวลาจะใช้ คนมาแบบนี้ใช้แบบนี้ คนนี้มาแบบนี้ใช้แบบนี้ ใช้แบบนี้ไปเรื่อย ๆ อย่างนั้นละ ไม่เอาแบบเก่ามาใช้ ไม่ทันกาล ต้องเอาหลายแบบเพราะคนมาหลายแบบ เราจะเอาแบบเดียวมาใช้ไม่ทัน ต้องเอาหลายแบบ บางทีเขาก็จะว่าเราเป็นบ้า ว่าก็ช่างซีปากเขา เราไม่ได้เป็นบ้า เป็นกริยาเราต้อนรับแขกต่างหาก แขกชนิดไหน แขกเหมือนบ้าเราก็ตอบเหมือนบ้า แขกเหมือนคนดีเราก็ตอบแบบคนดีไป เป็นอย่างนั้น

พอพูดแล้วเราหายแล้วนะนั่น เขาไม่หายนะ เขาจะเอาไปขยี้ขย้า เอ๊ะ ทำไมท่านพูดอย่างนั้นทำไมท่านพูดอย่างนี้ ยุงเป็นบ้ากัน เราพูดแล้วหายแล้ว หายเงียบไปเลย ไม่

มีอารมณ์ พุดเฉยๆ ไม่มีอะไรติดใจ ไม่ว่าจะพุดดีพุดชั่ว พุดเด็ดพุดอะไร พอพุดบึบๆ ตกไป หายไปพร้อมๆ หมดอารมณ์ เราหายแล้ว เขายังไม่แล้ว เขาจะเอาไปขยี้ขย้าอยู่นั้น แหก ช่างหัวเข่าซี คนละแบบกับเรา แนะ ก็เป็นอย่างนั้นแหละ เอาละที่นี่ พอสมควรแล้ว

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ